

SHERRY
THOMAS

Προσωπικές
υποθέσεις

Μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

A faint, grayscale silhouette of a horse-drawn carriage on a bridge. The carriage is being pulled by a horse, and a driver is visible in the seat. The bridge has a decorative railing, and there are street lamps on either side. The background is a light, hazy sky.

Elxis

*Για τη μητέρα μου. Λίγες χαρές στη ζωή
είναι μεγαλύτερες από αυτήν
που νιώθω επειδή σε έχω μητέρα.*

*Στη μνήμη του παππού μου.
Μου λείπεις πάντα.*

*Και στη μνήμη της γιαγιάς μου,
που αγαπούσε τα βιβλία όσο εγώ.*

ΕΝΤΝΑ ΣΕΝΤ ΒΙΝΣΕΝΤ ΜΙΛΕΪ

Κεφάλαιο 1

Λονδίνο
8 Μαΐου 1893

*Μ*όνο ένα είδος γάμου συνήθιζε να παίρνει την έγκριση της καλής κοινωνίας.

Οι ευτυχισμένοι γάμοι θεωρούνταν χυδαίοι, αφού η ευτυχία κατά τη διάρκεια του έγγαμου βίου σπάνια διαρκούσε περισσότερο από μια καλοβρασμένη πουτίγκα. Οι δυστυχισμένοι γάμοι θεωρούνταν, φυσικά, ακόμη περισσότερο χυδαίοι, όπως ακριβώς χυδαία ήταν και η εφεύρεση της κυρίας Τζέφρι, η οποία μπορούσε να τιμωρήσει σαράντα οπίσθια συγχρόνως: δεν χρειάζονταν περιττά λόγια σχετικά μ' αυτό, αφού το είχε βιώσει ήδη η μισητή αριστοκρατία από πρώτο χέρι.

Όχι, το μοναδικό είδος γάμου που άντεχε στα σκαμπανεβάσματα της ζωής ήταν αυτό μεταξύ των ευγενών της υψηλής κοινωνίας.

Και ήταν ευρέως γνωστό ότι ο λόρδος και η λαίδη Τρεμέν είχαν τον πιο αξιοπρεπή γάμο από όλους.

Στα δέκα χρόνια γάμου, κανείς από τους δυο δεν είχε ξεστομίσει ούτε μια κακή κουβέντα για τον άλλον, ούτε στους

γονείς, ή στα αδέρφια, στους επιστήθιους φίλους τους ή σε αγνώστους. Επιπλέον, όπως μπορούσαν να επιβεβαιώσουν οι υπηρέτες τους, δεν υπήρχαν ποτέ διαπληκτισμοί μεταξύ τους, μικροί ή μεγάλοι, και δεν έφερνε ποτέ ο ένας τον άλλον σε δύσκολη θέση. Μάλιστα, δεν διαφωνούσαν ποτέ και για τίποτα.

Ωστόσο, κάθε χρόνο ένα θρασύτατο κορίτσι που μόλις θα είχε τελειώσει το σχολείο, θα υπενθύμιζε σε όλους –λες και δεν το γνώριζαν ήδη– ότι ο λόρδος και η λαίδη Τρεμέν ζούσαν σε διαφορετικές ηπείρους και κανείς δεν τους είχε δει μαζί από την επομένη του γάμου τους.

Οι γονείς της θα κουνούσαν επιδοκιμαστικά το κεφάλι τους. Ανόητη κοπέλα. Όταν θα μάθαινε για την ερωμένη του καλού της ή θα έπαυε να είναι ερωτευμένη με τον άνδρα που θα παντρευόταν, τότε θα καταλάβαινε.

Τότε μόνο θα συνειδητοποιούσε πόσο ιδανική φάνταζε η συμφωνία των Τρεμέν: ευγένεια, απόσταση και μια αίσθηση ελευθερίας από την πρώτη στιγμή, χωρίς ανεξέλεγκτες και κουραστικές συναισθηματικές εξάρσεις. Είχαν πράγματι τον τέλειο γάμο.

Έτσι, όταν η λαίδη Τρεμέν υπέβαλε αίτηση διαζυγίου για μοιχεία και εγκατάλειψη, όλοι έπεσαν από τα σύννεφα. Δέκα μέρες αργότερα, όταν κυκλοφόρησαν τα νέα της άφιξης του λόρδου Τρεμέν σε αγγλικό έδαφος για πρώτη φορά μέσα σε δέκα χρόνια, οι ίδιοι άνθρωποι ξαφνιάστηκαν ακόμη περισσότερο.

Η συνέχεια της ιστορίας διαδόθηκε με αστραπιαία ταχύτητα και ήταν γαργαλιστική: ένας απεσταλμένος έφτασε στην οικεία των Τρεμέν στην Παρκ Λέην. Ο Γκούντμαν, πιστός μπάτλερ της λαίδης Τρεμέν, άνοιξε την πόρτα. Από την άλλη

πλευρά στεκόταν ένας ξένος, ένας από τους πιο εντυπωσιακούς κυρίους που είχε δει ποτέ ο Γκούντμαν – ψηλός, όμορφος, γεροδεμένος και επιβλητικός.

«Καλησπέρα, κύριε», είπε ήρεμα ο Γκούντμαν. Ένας εκπρόσωπος της μαρκησίας Τρεμέν δεν έμενε ποτέ άναυδος, ούτε φλυαρούσε όσο κι αν είχε εκπλαγεί.

Πίστευε ότι ο επισκέπτης θα του έδινε την κάρτα του και κάποια λογική εξήγηση για την αιτία της επίσκεψής του. Αντ' αυτού, του έδωσε μόνο το καπέλο του. Ο Γκούντμαν ξαφνιασμένος άφησε το πόμολο κι έπιασε το ημίψηλο καπέλο με το σατέν τελείωμα. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο επισκέπτης τον προσπέρασε και μπήκε στον προθάλαμο. Χωρίς να του ρίξει ούτε μια ματιά και δίχως καμία εξήγηση γι' αυτή την εισβολή του, άρχισε να βγάζει τα γάντια του.

«Κύριε», αποκρίθηκε ο Γκούντμαν. «Δεν έχετε την άδεια της κυρίας του σπιτιού για να εισέλθετε».

Ο άνδρας γύρισε και του έριξε ένα βλέμμα που, προς μεγάλη ντροπή του, τον έκανε να θέλει να κουλουριαστεί και να βάλει τα κλάματα.

«Αυτή δεν είναι η οικεία Τρεμέν;»

«Μάλιστα, κύριε», είπε ο Γκούντμαν επαναλαμβάνοντας άθελά του την ίδια προσφώνηση.

«Τότε θα σε παρακαλούσα να μου εξηγήσεις από πότε ο κύριος του σπιτιού χρειάζεται την άδεια της κυρίας για να μπει», συνέχισε ο άνδρας, κρατώντας τα γάντια του στο ένα χέρι και χτυπώντας τα αθόρυβα στην παλάμη του άλλου, σαν να ήταν μαστίγιο ιππασίας.

Ο Γκούντμαν δεν καταλάβαινε. Η εργοδότριά του ήταν η βασίλισσα Ελισάβετ της εποχής της: μια γυναίκα δεν είχε ανάγκη την παρουσία κανενός άνδρα. Και μετά, τον κυριέυσε η

φρίκη. Αυτός ο άνδρας ήταν ο μαρκήσιος Τρεμέν, ο απών, ξεχασμένος σύζυγος της μαρκησίας και δούκας του Φέρφορντ.

«Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε». Ο Γκούντμαν, σαν σωστός επαγγελματίας, διατήρησε την ψυχραιμία του και, παρόλο που ένωσε ξαφνικά να ιδρώνει, πήρε τα γάντια του λόρδου Τρεμέν.

«Δεν ενημερωθήκαμε για την άφιξή σας. Θα τους πω να ετοιμάσουν αμέσως το δωμάτιό σας. Εντωμεταξύ, μήπως θα μπορούσα να σας προσφέρω ένα αφέψημα;»

«Μπορείς. Επίσης φρόντισε να τακτοποιήσουν τις αποσκευές μου. Είναι στο σπίτι η λαίδη Τρεμέν;»

Ο Γκούντμαν δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα παράξενο στον τόνο της φωνής του. Ήταν λες και είχε μόλις επιστρέψει από έναν απογευματινό υπνάκο στη λέσχη του, μετά από δέκα χρόνια απουσίας!

«Η λαίδη κάνει τον απογευματινό περίπατό της στο πάρκο, κύριε».

Ο λόρδος Τρεμέν έγενεψε καταφατικά.

«Πολύ καλά».

Ενστικτωδώς, ο Γκούντμαν τον ακολούθησε όπως ακριβώς θα έκανε αν ένα άγριο θηρίο είχε καταφέρει να περάσει από την πόρτα του σπιτιού. Μόλις τριάντα δευτερόλεπτα αργότερα, ο λόρδος τον κοίταξε σηκώνοντας το φρύδι του, δίνοντάς του να καταλάβει ότι μόλις τον είχε αποδεσμεύσει από τα καθήκοντά του.

Κάτι όμως στο σπίτι της γυναίκας του ενοχλούσε τον λόρδο Τρεμέν.

Ήταν απρόσμενα κομψό. Περίμενε να δει ένα σπίτι παρόμοιο με εκείνα των γειτόνων του στην Πέμπτη Λεωφόρο: μεγαλόπρεπο, χρυσοποικιλτο, αντάξιο της εποχής των τελευταίων ημερών των Βερσαλλιών.

Υπήρχαν μερικές πολυθρόνες στο σπιλ εκείνης της εποχής, αλλά έμοιαζε να είχαν καθίσει πάνω τους τόσα βελουδοφορεμένα οπίσθια, που πλέον έδειχναν περισσότερο άνετες παρά πολυτελείς. Ούτε υπήρχαν οι ογκώδεις μπουφένδες και τα αμέτρητα μπιμπελό, που στο μυαλό του ήταν άρρηκτα συνδεδεμένα με τα σπίτια στην Αγγλία.

Το σπίτι τού θύμιζε πολύ μια βίλα στο Τορίνο, κάπου στους πρόποδες των Ιταλικών Άλπεων, όπου είχε περάσει μερικές ευτυχισμένες εβδομάδες στα νιάτα του – ένα σπίτι με ταπετσαρίες σε απαλές, χρυσαφί, βίντατζ αποχρώσεις και θαμπά, γαλαζοπράσινα, φαγιεντιανά κασπό με ορχιδέες, πάνω σε λεπτοκαμωμένες ανθοστήλες από σφυρήλατο σίδηρο και ανθεκτικά έπιπλα του περασμένου αιώνα.

Σε όλη την παιδική ηλικία του θυμάται τον εαυτό του να πηγαίνει από το ένα σπίτι στο άλλο, κι εκείνη η συγκεκριμένη βίλα ήταν το μοναδικό μέρος, μαζί με την έπαυλη του παππού του, που είχε αισθανθεί σπίτι του.

Του άρεσε η φωτεινότητά της, οι ελεύθεροι από μπιχλιμπίδια χώροι, τα άφθονα φυτά εσωτερικού χώρου και αυτή η υγρή μυρωδιά που ανέδιδαν.

Ήταν έτοιμος να θεωρήσει ότι η εκκληκτική ομοιότητα των δύο σπιτιών ήταν απλώς μια σύμπτωση, όταν η προσοχή του στράφηκε στους πίνακες που κοσμούσαν τους τοίχους του σαλονιού. Ανάμεσα στα έργα του Ρούμπεν και του Τιτσιάνο και στα πορτρέτα των προγόνων που καταλάμβαναν δυσανάλογα πολύ χώρο στους αγγλικούς τοίχους υπήρχαν πίνακες των ίδιων μοντέρνων καλλιτεχνών που κοσμούσαν τους τοίχους του σπιτιού του στο Μανχάταν: έργα του Σίσλεϊ, του Μοριζό, του Κάσατ και του Μονέ που η τεχνοτροπία του είναι διαβόητη, αφού την έκανε να μοιάζει με ατελή ταπετσαρία.

Η ανησυχία έκανε τον σφυγμό του να δυναμώνει. Στην τραπεζαρία υπήρχαν ακόμη περισσότερα έργα του Μονέ, όπως επίσης και δύο έργα του Ντεγκά. Ήταν λες και είχε αγοράσει μια ολόκληρη έκθεση μπρεσιονιστών ζωγράφων: Ρενουάρ, Σεζάν, Σερά και έργα άλλων καλλιτεχνών που θα είχαν ακούσει μόνο όσοι άνηκαν στους φλύαρους, καλλιτεχνικούς κύκλους του Παρισιού. Σταμάτησε στα μέσα του διαδρόμου ανήμπορος να συνεχίσει. Όλο το σπίτι ήταν η υλοποίηση της φαντασίωσης του νεαρού που είχε παντρευτεί η λαίδη Τρεμέν, του νεαρού εκείνου που, κατά τη διάρκεια των πολύωρων παθιασμένων συζητήσεών τους, είχε αναφέρει την προτίμησή του για τα λιτά σπίτια και την αγάπη του για τη μοντέρνα τέχνη.

Θυμήθηκε πόσο συγκεντρωμένη ήταν καθώς τον άκουγε συνεπαρμένη, τις χαμηλόφωνες ερωτήσεις της, το διακαές ενδιαφέρον της για οτιδήποτε τον αφορούσε.

Μήπως λοιπόν το διαζύγιο δεν ήταν παρά ένα ακόμα κόλπο της; Μια έξυπνα στημένη παγίδα για να τον εγκλωβίσει, όταν όλα τα υπόλοιπα θα είχαν αποτύχει; Μήπως θα την έβρισκε ήδη στο κρεβάτι του, γυμνή και αρωματισμένη, αν αποφάσιζε να ανοίξει την πόρτα του δωματίου του;

Εντόπισε την κυρίως κρεβατοκάμαρα και άνοιξε απότομα την πόρτα.

Δεν την βρήκε στο κρεβάτι του, ούτε γυμνή, αλλά ούτε και ντυμένη.

Δεν υπήρχε καν κρεβάτι.

Μα ούτε και κάτι άλλο. Η κρεβατοκάμαρα ήταν τόσο άδεια και αχανής όσο η αμερικανική Δύση.

Στο χαλί δεν υπήρχαν πλέον σημάδια για να μαρτυρούν πως άλλοτε υπήρχαν εκεί οι πολυθρόνες και το κρεβάτι. Στους τοίχους δεν υπήρχαν τετράγωνα σημάδια που να υποδεικνύουν

ότι υπήρχαν εκεί πίνακες που μεταφέρθηκαν πρόσφατα. Το πάτωμα και τα περβάζια ήταν καλυμμένα με ένα παχύ στρώμα σκόνης. Το δωμάτιο ήταν αχρησιμοποίητο εδώ και χρόνια.

Χωρίς κανέναν απολύτως λόγο ένωσε να του κόβεται η ανάσα. Το καθιστικό ανάμεσα στα δύο υπνοδωμάτια ήταν πεντακάθαρο και πλήρως εξοπλισμένο – υπήρχαν αναπαυτικές πολυθρόνες για διάβασμα, ράφια με βιβλία που η ράχη τους είχε φθαρεί από την πολλή χρήση, ένα γραφείο εφοδιασμένο με μελάνι και χαρτί, ακόμα και ένα βάζο με ανθισμένους αμάρανθους.

Κάποτε το σπίτι αυτό είχε διακοσμηθεί με μοναδικό σκοπό να τον δαλεάσει να επιστρέψει. Όμως εκείνη η εποχή είχε πλέον περάσει ανεπιστρεπτί. Κι εκείνος έμοιαζε να έχει διαγραφεί ακόμα και σαν ύπαρξη.

Εξακολουθούσε να στέκεται στην πόρτα και να κοιτάζει το άδειο υπνοδωμάτιο, όταν έφτασε ο μπάτλερ συνοδευόμενος από δύο υπηρέτες που κουβαλούσαν ένα μεγάλο, ταξιδιωτικό μπαούλο. Το απόλυτα άδειο δωμάτιο έκανε τον μπάτλερ να κοκκινίσει.

«Θα μας πάρει μόνο μια ώρα, κύριε, για να αερίσουμε το δωμάτιο και να τοποθετήσουμε τα έπιπλα».

Παραλίγο να πει στον μπάτλερ να μην μπει στον κόπο και να αφήσει το δωμάτιο έτσι όπως ήταν, γυμνό και άδειο. Όμως αυτό από μόνο του θα μαρτυρούσε πολλά περισσότερα. Έτσι απλώς έγενεψε καταφατικά. «Εξαιρετικά».

Η πρέσα ανάγλυφης σφράγισης που είχε παραγγείλει η λαίδη Τρεμέν για το εργοστάσιο στο Λέστερσαϊρ δεν ήταν με τίποτα όπως περίμεναν. Οι διαπραγματεύσεις με τον ναυπηγό στο Λίβερπουλ δεν ήταν καθόλου ικανοποιητικές. Και δεν είχε απαντήσει ακόμη σε κανένα από τα γράμματα της μητέρας

της –δέκα στο σύνολο, ένα κάθε μέρα από τότε που υπέβαλε αίτηση διαζυγίου– στα οποία η κυρία Ρόουλαντ αμφισβητούσε ευθέως την ψυχική υγεία της και σύγκρινε την ευφυΐα της με αυτή του χοιρομεριού.

Όμως όλα αυτά ήταν αναμενόμενα. Αυτό που ήταν ανυπόφορο για εκείνην ήταν το τηλεγράφημα της κυρίας Ρόουλαντ που είχε φτάσει τρεις ώρες νωρίτερα: *Ο Τρεμέν αποβιβάστηκε στο Σαουθάμπτον σήμερα το πρωί. Υπάρχουν έγγραφα που πρέπει να υπογραφούν και υποθέσεις που πρέπει να ρυθμιστούν, αγάπη μου. Θα ερχόταν κάποια στιγμή.*

Όσο κι αν προσπάθησε να το παρουσιάσει στον Φρέντι ως κάτι φυσιολογικό, η άφιξη του Τρεμέν προμήνυε μόνο προβλήματα.

Ο σύζυγός της. Στην Αγγλία. Πιο κοντά από ό,τι είχε βρεθεί την τελευταία δεκαετία, με εξαίρεση εκείνο το ατυχές συμβάν στην Κοπεγχάγη το '88.

«Το πρωί πρέπει να έρθει ο Μπρόιτον για να ελέγξει κάποιους λογαριασμούς», είπε στον Γκούντμαν μπαίνοντας στο σπίτι. Του έδωσε την εσάρπα, το καπέλο και τα γάντια της και κατευθύνθηκε προς τη βιβλιοθήκη.

«Ζήτησε στη δεσποινίδα Ετουάλ να έρθει για να της υπαγορεύσω κάποιες επιστολές. Και πες στον Έντι ότι απόψε θα φορέσω το κρεμ βελούδο μου αντί για το κεχριμπαρένιο μεταξωτό».

«Κυρία...»

«Παραλίγο να το ξεχάσω. Το πρωί συνάντησα τον λόρδο Σάτκλιφ. Ο γραμματέας του παραιτήθηκε. Του σύστησα τον ανιψιό σου. Πες του να παρουσιαστεί στο σπίτι του λόρδου Σάτκλιφ αύριο το πρωί στις δέκα. Πες του επίσης ότι ο λόρδος Σάτκλιφ θέλει κάποιον έντιμο και λιγομίλητο».

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, κυρία!» αναφώνησε ο Γκούντμαν.

«Είναι ένας πολλά υποσχόμενος νεαρός», σταμάτησε μπροστά στην πόρτα της βιβλιοθήκης.

«Τώρα που το ξανασκέφτομαι, πες στη δεσποινίδα Ετουάλ να έρθει σε είκοσι λεπτά. Και φρόντισε να μη με ενοχλήσει κανείς μέχρι τότε».

«Μα, κυρία, ο κύριος...»

«Ο κύριος δεν θα πάρει το τσάι του μαζί μου σήμερα».

Άνοιξε την πόρτα αλλά συνειδητοποίησε ότι ο Γκούντμαν τριγύριζε ακόμη εκεί. Γύρισε και τον κοίταξε. Ο μπάτλερ είχε μια περίεργη έκφραση.

«Τι είναι, Γκούντμαν; Σε πονάει πάλι η μέση σου;»

«Όχι, κυρία, δεν είναι αυτό. Το θέμα είναι...»

«Το θέμα είμαι εγώ!», ακούστηκε μια φωνή μέσα από τη βιβλιοθήκη. Η φωνή του άνδρα της.

Για μια στιγμή που έμοιασε αιώνας, έμεινε αποσβολωμένη να σκέφτεται πόσο καλά είχε κάνει που δεν είχε καλέσει τον Φρέντι να έρθει στο σπίτι, όπως συνήθιζε μετά τον περίπατό τους. Μετά, κάθε σκέψη της σταμάτησε. Ο πονοκέφαλος υποχώρησε και τη θέση του πήρε αυτή η αίσθηση του αίματος που ανεβαίνει στο κεφάλι. Ένωσε να ζεσταίνεται και αμέσως μετά, να κρυώνει. Ένωσε τον αέρα γύρω της να γίνεται πηχτός σαν σούπα, υπέροχος για να τον πεις αλλά εντελώς ακατάλληλος για να τον εισπνεύσεις.

Έγνεψε αφηρημένα στον Γκούντμαν.

«Μπορείς να επιστρέψεις στα καθήκοντά σου».

Ο Γκούντμαν δίστασε. Άραγε να φοβόταν για εκείνη; Μπήκε στη βιβλιοθήκη και άφησε τη βαριά δρύινη πόρτα να κλείσει πίσω της αφήνοντας ταυτόχρονα απέξω κι όλα τα

περίεργα μάτια, όλα τα περίεργα αφτιά κι όλο τον υπόλοιπο κόσμο.

Τα παράθυρα της βιβλιοθήκης έβλεπαν δυτικά, στο πάρκο. Οι ακτίνες του ήλιου έμπαιναν από τα τζάμια και σχημάτιζαν τέλεια, φωτεινά παραλληλόγραμμα στο χαλί από τη Σαμαρ-κάνδη με τις παπαρούνες και τα ρόδια πάνω σε ροζ και ιβουάρ φόντο.

Ο Τρεμέν στεκόταν σε ένα σημείο που τον έλουζε το φως, ακουμπώντας με τα χέρια του το δρύινο γραφείο πίσω του κι έχοντας τα πόδια του σταυρωμένα. Κανονικά θα έπρεπε να ήταν κρυμμένος στη σκιά για να μην είναι ιδιαίτερα ορατός. Όμως τον έβλεπε πεντακάθαρα. Ήταν λες και ο Αδάμ του Μικελάντζελο είχε πηδήξει από το ταβάνι της Καπέλα Σιζτίνα, είχε ληστέψει έναν ράφτη στη Σάβιλ Ρόου και είχε έρθει να δημιουργήσει προβλήματα.

Έπιασε τον εαυτό της να τον κοιτάζει επίμονα, σαν να ήταν ακόμη εκείνο το δεκαεννιάχρονο κορίτσι που του έλειπε η ευαισθησία και το διακατείχε η αλαζονεία.

«Γειά σου, Κάμντεν».

«Γεια σου, Τζιτζί».

Δεν επέτρεπε σε κανέναν να την αποκαλεί έτσι, με αυτό το παιδιάστικο υποκοριστικό, από τότε που έφυγε εκείνος.

Ανάγκασε τον εαυτό της να ξεκολλήσει από την πόρτα και να διασχίσει τη βιβλιοθήκη νιώθοντας το χαλί κάτω από τα πόδια της υπερβολικά μαλακό, λες και πατούσε σε βούρκο. Στάθηκε μπροστά του για να του δείξει ότι δεν τον φοβάται. Όμως τον φοβόταν. Ασκούσε δύναμη πάνω της, δύναμη πολύ μεγαλύτερη από αυτή που του έδινε ο νόμος.

Παρόλο που ήταν ψηλή, χρειάστηκε να σηκώσει το κεφάλι της για να τον κοιτάξει. Τα μάτια του είχαν ένα σκούρο

πράσινο χρώμα σαν του μαλαχίτη των Ουραλίων. Εισέπνευσε τα απαλό άρωμά του από σανταλόξυλο και εσπεριδοειδή, εκείνο το άρωμα που κάποτε ήταν για εκείνη συνώνυμο της ευτυχίας.

«Ήρθες για να υπογράψεις το διαζύγιο ή για να μου δημιουργήσεις προβλήματα;» μπήκε αμέσως στο θέμα. Τα προβλήματα που δεν αντιμετωπίζεις κατά μέτωπο γυρίζουν και σε δαγκώνουν.

Ανασήκωσε τους ώμους του. Είχε βγάλει το σακάκι και τη γραβάτα του. Το βλέμμα της σταμάτησε για μια στιγμή στο χρυσαφένιο δέρμα του λαιμού του.

Το πολυτελές πουκάμισο από βατίστα τύλιγε απαλά το κορμί του χαϊδεύοντας τις φαρδιές πλάτες και τα μακριά χέρια του.

«Ήρθα να θέσω τους όρους μου».

«Τι εννοείς;»

«Έναν διάδοχο. Αν μου χαρίσεις έναν διάδοχο θα σου δώσω διαζύγιο. Διαφορετικά θα σε κατηγορήσω για μοιχεία. Δεν μπορείς να με χωρίσεις λόγω μοιχείας, αν την έχεις διαπράξει κι εσύ. Το ξέρεις, έτσι δεν είναι;»

Τα αφτιά της κουδούνιζαν.

«Θα αστείευεσαι, βέβαια. Θέλεις έναν διάδοχο από μένα; Τώρα;»

«Μέχρι σήμερα δεν άντεχα καν στη σκέψη να σε ρίξω στο κρεβάτι».

«Αλήθεια;» γέλασε παρόλο που θα προτιμούσε να του πετάξει το μελανοδοχείο στο κεφάλι. «Το απόλαυσες αρκετά την τελευταία φορά».

«Η καλύτερη ερμηνεία της ζωής μου», είτε χαλαρός. «Και είμαι γενικά πολύ καλός ηθοποιός»

Ένωσε τον πόνο να εκρήγνυται μέσα της, να τη διαβρώνει

και να την παραλύει. Ήταν ένας πόνος που την έκανε να νομίζει ότι δεν θα ένιωθε ποτέ ξανά. Επιστράτευσε όλη τη μαεστρία της και οδήγησε τη συζήτηση μακριά από το θέμα που την έκανε να νιώθει ευάλωτη.

«Απειλές χωρίς καμία απολύτως ουσία. Δεν έχω προσωπικές σχέσεις με τον λόρδο Φρέντερικ».

«Πόσο ηθικό εκ μέρους σου. Αναφέρομαι στον λόρδο Ρένγουορθ, τον λόρδο Άκτον και τον εντιμότατο κύριο Ουίλιαμς».

Κράτησε την ανάσα της. Πώς ήταν δυνατόν να γνωρίζει; Ήταν πάντα πολύ προσεκτική και διακριτική.

«Μου έγραψε η μητέρα σου». Την παρακολουθούσε απολαμβάνοντας την απόγνωσή της να μεγαλώνει. «Βέβαια το μόνο που επιδίωκε ήταν να με κυριεύσει η ζήλια έτσι ώστε να διασχίσω τον ωκεανό και να έρθω να σε διεκδικήσω. Είμαι σίγουρος ότι θα τη συγχωρήσεις».

Αν υπήρχαν ελαφρυντικά για τη μητροκτονία, σίγουρα αυτό πληρούσε όλες τις προϋποθέσεις. Αύριο πρωί πρωί θα άφηνε ελεύθερα δυο κοπάδια από πεινασμένες κατσίκες στον βραβευμένο κήπο της κυρίας Ρόουλαντ. Μετά, θα εξαφάνιζε τις βαφές μαλλιών από την αγορά, εξαναγκάζοντάς τη να κυκλοφορεί με άσπρη ρίζα.

«Η επιλογή είναι δική σου», της αποκρίθηκε φιλικά. «Μπορούμε να το λύσουμε μεταξύ μας ή να χρησιμοποιήσουμε τις ένορκες καταθέσεις αυτών των κυριών. Ξέρεις ότι κάθε τους λέξη θα κατέληγε στις εφημερίδες».

Χλώμιασε. Ο Φρέντι ήταν για εκείνην ευλογία. Της ήταν σταθερά αφοσιωμένος και την αγαπούσε αρκετά, ώστε να πάρει μέρος στην άσχημη εξέλιξη ενός διαζυγίου. Όμως θα την αγαπούσε το ίδιο όταν όλοι οι προηγούμενοι εραστής της ομολογούσαν τη σχέση μαζί της δημοσίως;

«Γιατί το κάνεις αυτό;» ο τόνος της φωνής της ανέβηκε. Πήρε μια βαθιά ανάσα για να ηρεμήσει. Η επίδειξη οποιουδήποτε συναισθήματος μπροστά στον Τρεμέν ήταν σημάδι αδυναμίας. «Οι δικηγόροι μου σου έστειλαν μια ντουζίνα γράμματα. Δεν απάντησες ποτέ. Θα μπορούσαμε να ακυρώσουμε τον γάμο αξιοπρεπώς χωρίς να χρειαστεί να γίνουμε βούκινο».

«Το γεγονός ότι δεν απάντησα ήταν από μόνο του μια απάντηση».

«Σου προσέφερα εκατό χιλιάδες λίρες!»

«Η περιουσία μου αξίζει είκοσι φορές την προσφορά σου. Αλλά ακόμα κι αν δεν είχα δεκάρα, αυτό δεν θα αποτελούσε λόγο για να σταθώ μπροστά στο δικαστήριο και να ορκιστώ ότι δεν σε άγγιξα ποτέ. Ξέρουμε και οι δυο ότι σε άγγιξα και με το παραπάνω».

Τινάχτηκε. Ένωθε να καίγεται. Δυστυχώς, δεν έφταιγε μόνο ο θυμός της γι' αυτό. Οι αναμνήσεις εκείνης της νύχτας – όχι, δεν θα επέτρεπε στον εαυτό της να θυμηθεί. Το είχε ήδη ξεχάσει.

«Πρόκειται για τη δεσποινίδα Φον Σουέπενμπεργκ, έτσι δεν είναι; Με τιμωρείς ακόμη».

Της έριξε ένα από εκείνα τα ψυχρά βλέμματα που έκαναν τα γόνατά της να λυγίζουν.

«Γιατί το λες αυτό;»

Και τι θα μπορούσε να πει; Τι θα μπορούσε να πει χωρίς να αναμοχλεύσει την περίπλοκη και δυσάρεστη ιστορία τους; Ξεροκατάπιε.

«Πολύ καλά», είπε όσο πιο αδιάφορα μπορούσε. «Απόψε έχω μια υποχρέωση αλλά θα επιστρέψω γύρω στις δέκα. Μπορώ να σου διαθέσω ένα τέταρτο μετά τις δέκα και μισή».

Γέλασε.

«Ανυπόμονη όπως πάντα, αγαπητή μου μαρκησία. Όχι, δεν θα σε επισκεφτώ απόψε. Είμαι κουρασμένος από το ταξίδι. Και τώρα που σε είδα θα χρειαστώ μερικές μέρες για να ξεπεράσω την απέχθειά μου. Αλλά να είσαι σίγουρη ότι δεν δεσμεύομαι από ανόητα χρονικά όρια. Θα έρθω στο κρεβάτι σου όταν και για όσο θέλω εγώ. Ούτε λεπτό λιγότερο –ή περισσότερο– όσο κι αν με παρακαλάς».

Της έπεσε το σαγόνι από την έκπληξη.

«Αυτό είναι ό,τι πιο γελ...»

Εαφνικά έγειρε προς το μέρος της και ακούμπησε τον δείκτη του στα χείλη της.

«Στη θέση σου δεν θα ολοκλήρωνα τη φράση. Θα χρειαστεί να ανακαλέσεις όσα πεις και δεν θα σου αρέσει καθόλου».

Τίναξε το κεφάλι ενώ ένιωθε τα χείλη της να καίνε.

«Δεν θα σε ήθελα στο κρεβάτι μου ακόμα κι αν ήσουν ο τελευταίος άνδρας στη γη και έπαιρνα ισπανικές μύγες για δυο εβδομάδες».

«Τι εικόνες φέρνεις στο μυαλό, λαίδη Τρεμέν. Χωρίς καθόλου αφροδισιακά και με όλους τους άντρες του κόσμου ζωντανούς, θα έλεγα πως επιβιώνεις όπως η τίγρης». Πετάχτηκε μακριά από το γραφείο.

«Φτάνει για σήμερα. Να περάσεις όμορφα. Δώσε τους χαιρετισμούς μου στον αγαπημένο σου. Ελπίζω να μην τον πειράζει που θα ασκήσω τα συζυγικά μου καθήκοντα».

Έφυγε χωρίς να γυρίσει να την κοιτάξει.

Και δεν ήταν η πρώτη φορά.

Η λαίδη Τρεμέν είδε την πόρτα να κλείνει πίσω του και κατάρστηκε τη μέρα που τον γνώρισε.

Κεφάλαιο 2

*Έντεκα χρόνια πριν...
Λονδίνο, Ιούλιος 1882*

Η δεκαοχτάχρονη Τζίτζι Ρόουλαντ καμάρωνε. Έλπιζε ότι δεν ήταν πολύ προφανές, αλλά στην πραγματικότητα δεν την ενδιέφερε καν. Τι θα μπορούσαν άραγε να πουν οι υπερβολικά στολισμένες με κοσμήματα κυρίες στο σαλόνι της λαίδη Μπέκγουιθ; Ότι της έλειπε η μετριοφροσύνη; Ότι ήταν απότομη και αλαζονική; Ότι φαινόταν πως ήταν οικονομικά άνετη;

Την περίοδο που είχε φτάσει στο Λονδίνο είχαν προβλέψει ότι η κοπέλα αυτή θα ήταν σκέτη καταστροφή. Ένα κορίτσι χωρίς φινέτσα, χωρίς καλούς τρόπους, μια αστοιχειώτη. Όμως είχαν περάσει μόλις δύο μήνες κι εκείνη ήταν ήδη αρραβωνιασμένη – με έναν δούκα, και μάλιστα νέο και όμορφο. *Η Υψηλότητά της, η Δούκισσα του Φέρφορντ*. Ηχούσε όμορφα στα αφτιά της. Της άρεσε πάρα πολύ.

Οι ίδιες γυναίκες που πρώτα την είχαν περιφρονήσει είχαν αναγκαστεί να σταθούν μπροστά της και να τη συγχαρούν. Ναι, η ημερομηνία του γάμου είχε οριστεί για τον Νοέμβριο,

αμέσως μετά τα γενέθλιά της. Και ναι, είχε ήδη μιλήσει με τη μαντάμ Ελίζ για το νυφικό. Είχε διαλέξει ένα πλούσιο, κρεμ σατέν με μια ουρά από ασημί μουαρέ μήκους τεσσάρων μέτρων.

Νιώθοντας αυτοπεποίθηση για τον τίτλο που θα αποκτούσε σε λίγο, η Τζιτζι βολεύτεκε καλύτερα στην πολυθρόνα της και άνοιξε με μια απότομη κίνηση το παρασόλι της ενώ οι υπόλοιπες ντεμπιτάντ ετοιμάζονταν να διασκεδάσουν τις κυρίες με τις μουσικές δεξιότητές τους – ήταν γνωστό άλλωστε πως τα ποτά και τα πούρα του λόρδου Μπέκγουιθ διαρκούσαν πολύ και απασχολούσαν τους κυρίους για πάνω από τρεις ώρες.

Η Τζιτζι έστρεψε την προσοχή της σε πιο σημαντικά θέματα. Άραγε έπρεπε να κάνει κάτι εντυπωσιακό με την τούρτα, να ζητήσει να της φτιάξουν ένα ομοίωμα του Ταζ Μαχάλ ή του παλατιού των Δόγηδων; Ή μήπως, όχι; Ίσως να διάλεγε ένα περίεργο σχήμα. Εξάγωνο; Υπέροχα. Μια εξάγωνη τούρτα με γυαλιστερή επικάλυψη και γιρλάντες από...

Η μουσική. Σήκωσε έκπληκτη το κεφάλι της. Συνήθως οι ερμηνείες ήταν από μέτριες έως άθλιες. Όμως η ξανθιά, εξαιρετικής ομορφιάς νεαρή που καθόταν στο πιάνο ήταν τόσο ικανή όσο οι επαγγελματίες μουσικοί που προσλάμβανε μερικές φορές η μητέρα της. Τα δάχτυλά της γλιστρούσαν πάνω στα πλήκτρα σαν χελιδόνια πάνω από μια λιμνούλα το καλοκαίρι. Κρυστάλλινες, γεμάτες νότες χαίδευαν τα αφτιά της όπως χαϊδεύει τη γλώσσα μια εξαιρετική κρεμ μπρουλέ.

Θιοντόρα φον Σουέπενμπεργκ. Έτσι την έλεγαν. Είχαν συστηθεί πριν το δείπνο. Είχε έρθει πρόσφατα στο Λονδίνο από ένα μικρό πριγκιπάτο της ηπειρωτικής Ευρώπης. Ο πατέρας της ήταν κόμης, συνεπώς η ίδια ήταν κόμησσα, αλλά αυτό δεν σήμαινε και πολλά, αφού αποτελούσε τίτλο της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας που κληρονομούσαν όλοι οι απόγονοι.

Η ερμηνεία τέλειωσε και λίγα λεπτά αργότερα η Τζίτζι είδε έκπληκτη τη δεσποινίδα Φον Σουέπενμπεργκ να έρχεται δίπλα της.

«Θερμά συγχαρητήρια για τον αρραβώνα σας, δεσποινίς Ρόουλαντ». Η δεσποινίδα Φον Σουέπενμπεργκ είχε μια ελαφριά, ευχάριστη ξενική προφορά. Μύριζε ροδέλαιο και πατσουλί.

«Σας ευχαριστώ, φροϊλάιν».

«Η μητέρα μου θέλει να κάνω το ίδιο», είπε η δεσποινίδα Φον Σουέπενμπεργκ με ένα αυτάρεσκο γέλακι και κάθισε στη σκληρή καρέκλα δίπλα στη Τζίτζι. «Με διέταξε να σας ρωτήσω πώς το καταφέρατε».

«Είναι απλό», απάντησε η Τζίτζι με προσποιητή αδιαφορία που είχε εξασκήσει ξανά και ξανά. «Ο Εξοχότατος έχει οικονομικές δυσκολίες κι εγώ είμαι πάμπλουτη».

Δεν ήταν τόσο απλό. Ήταν το αποτέλεσμα μιας διαδικασίας που είχε ξεκινήσει πριν από χρόνια. Από τη στιγμή που η κυρία Ρόουλαντ είχε ενσταλάξει στην Τζίτζι την ιδέα ότι ήταν καθήκον και πεπρωμένο της να γίνει δούκισσα.

Η δεσποινίδα Φον Σουέπενμπεργκ δεν θα μπορούσε να επαναλάβει την επιτυχία της Τζίτζι. Ούτε και η ίδια η Τζίτζι άλλωστε. Δεν γνώριζε άλλον δούκα σε ηλικία γάμου με τόσα οικονομικά προβλήματα, ώστε να είναι πρόθυμος να παντρευτεί μια κοπέλα που η μοναδική της συγγένεια με την αριστοκρατία ήταν μέσω της μητέρας της, η οποία ήταν κόρη ενός επαρχιώτη γαιοκτήμονα.

Η δεσποινίδα Φον Σουέπενμπεργκ χαμήλωσε το βλέμμα της.

«Ω», ψιθύρισε στριφογυρίζοντας στην παλάμη της τη λαβή της δαντελένιας βεντάλιας της. «Δεν έχω περιουσία».

Η Τζίτζι το είχε μαντέψει. Είχε κάτι θλιμμένο πάνω της, τη

μελαγχολία μιας αριστοκράτισσας που μπορούσε να πληρώνει για μια υπηρέτρια μόνο μέρα παρά μέρα και είχε μάθει να κινείται στο σκοτάδι για να κάνει οικονομία στα κεριά.

«Όμως είστε όμορφη», είπε η Τζιτζι. Παρόλο που ήταν κάπως μεγάλη, τουλάχιστον είκοσι ενός ή είκοσι δύο. «Στους άντρες αρέσουν οι όμορφες γυναίκες».

«Δεν τα καταφέρνω πολύ καλά... με τον ρόλο της όμορφης γυναίκας».

Κι αυτό το είχε καταλάβει η Τζιτζι. Στο δείπνο η δεσποινίδα Φον Σουέπενμπεργκ είχε καθίσει ανάμεσα σε δυο νεαρούς ανύπανδρους αριστοκράτες που είχαν συγκινηθεί από την ομορφιά και τη συστολή της. Όμως η επιφυλακτικότητά της είχε κάτι δυσάρεστο. Τους έδινε ελάχιστη προσοχή και μετά από λίγο το πρόσεχαν.

«Χρειάζεστε εξάσκηση», είπε η Τζιτζι.

Η κοπέλα δεν είπε τίποτα.

Έσυρε τη λαβή της βεντάλιας πάνω στους μηρούς της.

«Έχετε γνωρίσει τον λόρδο Ρέτζιναλντ Σέιμπρουκ, δεσποινίς Ρόουλαντ;»

Τον όνομα της φάνηκε οικείο. Και μετά η Τζιτζι θυμήθηκε. Ο λόρδος Ρέτζιναλντ ήταν ο θείος του μελλοντικού της συζύγου.

«Φοβάμαι πως όχι. Παντρεύτηκε κάποια Βαυαρή πριγκίπισσα και ζει στην Ευρώπη».

«Έχει έναν γιο». Η φωνή της δεσποινίδας Φον Σουέπενμπεργκ έτρεμε. «Το όνομά του είναι Κάμντεν. Και... με αγαπάει».

Η Τζιτζι μυρίστηκε μια ιστορία τύπου Ρωμαίος και Ιουλιέτα που προφανώς θα της ήταν αδιάφορη. Η δεσποινίς Καπουλέτου θα έπρεπε να είχε παντρευτεί τον άνδρα που επέλεξαν οι γονείς της και μετά να είχε συνάψει μια παθιασμένη

αλλά κρυφή σχέση με τον κύριο Μοντέγο. Όχι μόνο θα ήταν ζωντανή, αλλά μετά από λίγο θα είχε συνειδητοποιήσει ότι ο Ρωμαίος ήταν ένας άπειρος, βαριεστημένος νεαρός που πέρα από όμορφα λόγια δεν είχε να της προσφέρει τίποτα άλλο. *Εί-
ναι η ανατολή και είναι η Ιουλιέτα ο ήλιος.*

«Γνωριζόμαστε πολύ καιρό», συνέχισε η δεσποινίς Φον Σουέπενμπεργκ, «αλλά η μαμά δεν μου επιτρέπει να τον παντρευτώ. Ούτε εκείνος έχει περιουσία».

«Καταλαβαίνω», είπε ευγενικά η Τζίτζι. «Προσπαθείτε να του είστε πιστή».

Η δεσποινίς Φον Σουέπενμπεργκ δίστασε.

«Δεν ξέρω. Η μαμά δεν θα μου ξαναμιλήσει ποτέ αν δεν συνάψω έναν πλούσιο γάμο. Όμως οι άγνωστοι με κάνουν να αισθάνομαι... άβολα. Μακάρι να ήταν πιο κατάλληλος για μένα ο κύριος Σέιμπρουκ».

Η γνώμη της Τζίτζι για την κοπέλα επιδεινωνόταν με γρήγορους ρυθμούς. Σεβόταν τις γυναίκες που έκαναν ωφέλιμους, για εκείνες, γάμους. Επίσης σεβόταν τις γυναίκες που θυσίαζαν τις ανέσεις τους για τον έρωτα, παρόλο που η ίδια διαφωνούσε με αυτές τις πρακτικές. Όμως αυτή τη μετριοπαθή στάση δεν τη σεβόταν. Η δεσποινίς Φον Σουέπενμπεργκ δεν ήταν αποφασισμένη ούτε να δεσμευτεί με αυτόν τον Κάμντεν Σέιμουρ, επειδή ήταν πολύ φτωχός, ούτε να κυνηγήσει τον κατάλληλο σύζυγο, επειδή απολάμβανε το γεγονός ότι την αγαπούσε ο Κάμντεν.

«Είναι πολύ όμορφος, γλυκός κι ευγενικός», είπε η δεσποινίς Φον Σουέπενμπεργκ ψιθυριστά, σχεδόν σαν να μιλούσε στον εαυτό της. «Μου γράφει γράμματα και μου στέλνει όμορφα δώρα, διάφορα αντικείμενα που φτιάχνει μόνος του».

Η Τζίτζι ήθελε να κάνει μια γκριμάτσα αλλά για κάποιον

λόγο δεν μπορούσε. Κάποιος αγαπούσε αυτή την κοπέλα, αυτή την εντελώς άχρηστη κοπέλα. Την αγαπούσε αρκετά ώστε να τη διεκδικεί, παρόλο που την έβαζαν να παρελάσει μπροστά σε ολόκληρη την Ευρώπη για να βρει γαμπρό.

Για μια στιγμή την κυρίευσε η απόγνωση και μια σκέψη ότι εκείνη δεν θα γνώριζε ποτέ έναν τέτοιο έρωτα, ότι το μόνο πράγμα που θα την έτρεφε σε όλη της τη ζωή ήταν το προσωπίδιο της αήττητης γυναίκας. Και μετά επανήλθε η λογική. Ο έρωτας ήταν για τους ανόητους. Η Τζίτζι Ρόουλαντ μπορεί να ήταν πολλά πράγματα, αλλά δεν ήταν ανόητη.

«Πόσο τυχερή είστε, φροϊλάιν».

«Ναι, υποθέτω πως είμαι. Απλώς εύχομαι...»

Η δεσποινίς Φον Σουέπενμπεργκ κούνησε το κεφάλι της.

«Ίσως να τον γνωρίσετε στον γάμο σας».

Η Τζίτζι έγενεψε χαμογελώντας αφηρημένα ενώ σκεφτόταν πάλι την τούρτα που θα σέρβιραν στον επικείμενο γάμο της.

Στην πραγματικότητα όμως, ανάμεσα στη Φίλιππα Τζίλπερτ Ρόουλαντ και στον Κάριγκτον Χάνσλοου Σέιμπρουκ δεν έγινε ποτέ γάμος. Δυο εβδομάδες πριν την ημερομηνία που είχαν ορίσει, ο Εξοχότατος Δούκας του Φέρφορντ, Μαρκήσιος του Τρεμέν, Υποκόμης του Χάνσλοου και Βαρόνος του Γούλβιντον, έπειτα από έξι ώρες κατανάλωσης *οινοπνευματωδών* ποτών λόγω του επικείμενου γάμου του, σκαρφάλωσε στη στέγη του σπιτιού του φίλου του και επιχείρησε να εντυπωσιάσει όλο το Λονδίνο εκθέτοντας τα οπίσθιά του. Το μόνο που κατάφερε ήταν να σπάσει το σβέρκο του και να επιφέρει το τέλος του πέφτοντας από τον τέταρτο όροφο.

Κεφάλαιο 3

9 Μαΐου 1893

Η Βικτόρια Ρόουλαντ δεν ήταν ο εαυτός της. Το καταλάβαινε επειδή είχε κόψει όλες τις ορχιδέες απ' το αγαπημένο της θερμοκήπιο. Τα λουλούδια έπεφταν στο πάτωμα σε ένα όμορφο αλλόκοτο μακελειό, σαν αναπαράσταση της Γαλλικής Επανάστασης.

Δεν ήταν η πρώτη ούτε η χλιοστή φορά που ευχόταν να είχε ζήσει δυο εβδομάδες περισσότερο ο έβδομος δούκας του Φέρφορντ. Δυο εβδομάδες μόνο. Μετά μπορούσε να καταπιεί δηλητήριο, να δεθεί στις ράγες του τρένου και, όσο το περίμενε, να αυτοπυροβοληθεί.

Το μόνο που ήθελε ήταν να γίνει η Τζιτζι δούκισσα. Ζητούσε πολλά;

Δούκισσα – έτσι φώναζαν όλοι τη Βικτόρια όταν ήταν μικρή. Ήταν όμορφη, με καλούς τρόπους, ήρεμη και ταυτόχρονα επιβλητική, και όλοι ήταν πεπεισμένοι ότι θα παντρευόταν έναν δούκα. Όμως μετά ο πατέρας της έχασε όλη σχεδόν την περιουσία τους και η μακροχρόνια ασθένεια της μητέρας της

μετέτρεψε την οικονομική κατάστασή τους από επικίνδυνη σε άθλια. Κατέληξε να παντρευτεί έναν άνδρα με τα διπλά χρόνια της, έναν πλούσιο βιομήχανο που ήθελε να έχουν οι απόγονοί του λίγο αριστοκρατικό αίμα.

Όμως ο Τζον Ρόουλαντ είχε θεωρηθεί νεόπλουτος και άξεστος. Ξαφνικά η Βικτόρια βρέθηκε αποκλεισμένη από τα σαλόνια που κάποτε ήταν ευπρόσδεκτη. Κατάπιε τον εγωισμό της και ορκίστηκε να μην επιτρέψει να συμβεί το ίδιο και στην κόρη της. Το κορίτσι θα είχε την αριστοκρατική πάστα της μητέρας της και την περιουσία του πατέρα της, θα κατακτούσε το Λονδίνο και θα γινόταν δούκισσα με όποιο κόστος.

Και η Τζίτζι τα είχε σχεδόν καταφέρει. Στην ουσία, τα είχε καταφέρει. Το λάθος ήταν του Κάριγκτον. Και μετά, προς έκπληξη της Βικτόρια, τα κατάφερε ξανά και παντρεύτηκε τον ξάδελφο του Κάριγκτον και κληρονόμο του τίτλου. Στον γάμο της Τζίτζι η Βικτόρια ήταν τόσο ευτυχισμένη και περήφανη, που κυριολεκτικά χαζογελούσε.

Και μετά όλα στράβωσαν. Ο Κάμντεν έφυγε την επομένη του γάμου χωρίς να δώσει εξηγήσεις σε κανέναν. Και όσο και αν ikέτευε, έκλαιγε ή την καλόπιανε, η Τζίτζι δεν της έλεγε τι είχε συμβεί.

Και γιατί σε νοιάζει; Είχε πει ψυχρά η Τζίτζι. Αποφασίσαμε να ζήσουμε χωριστά. Όταν κληρονομήσει τον τίτλο θα γίνω δούκισσα. Αυτό δεν ήθελες;

Η Βικτόρια έπρεπε να αρκεστεί σε αυτό, ενώ παράλληλα αλληλογραφούσε κρυφά με τον Κάμντεν και φρόντιζε ανάμεσα στα νέα για τον κήπο της και στις φιλανθρωπικές εκδηλώσεις να του γράφει και τα νέα της Τζίτζι. Τα γράμματά του έρχονταν τέσσερις φορές τον χρόνο και ήταν ενημερωτικά και σε φιλικό επίπεδο. Αυτά τα γράμματα κρατούσαν άσβεστη την

ελπίδα της. Σίγουρα σκόπευε να επιστρέψει κάποια μέρα, διαφορετικά δεν θα έμπαινε στον κόπο να γράφει στην πεθερά του όλα αυτά τα χρόνια.

Δεν μπορούσε να τον αφήσει ήσυχο η Τζιτζι; Γιατί αποφάσισε να εμπλακεί με κάτι τόσο άσχημο κι επικίνδυνο όσο το διαζύγιο; Και για ποιον λόγο; Γι' αυτόν τον συνηθισμένο λόρδο Φρέντερικ που δεν ήταν άξιος να πλύνει τα εσώρουχά της πόσο μάλλον να την αγγίξει χωρίς αυτά; Και μόνο η σκέψη την αρρώσταινε. Το μόνο που της χρύσωνε το χάπι ήταν ότι αυτή τη φορά ο Κάμντεν θα αντιδρούσε. Ίσως και να επέστρεφε. Ίσως να ακολουθούσε μια παθιασμένη αντιπαράθεση.

Το τηλεγράφημα του Κάμντεν την προηγούμενη μέρα, με το οποίο την ενημέρωνε για την άφιξή του, την είχε κάνει να πετάει στα σύννεφα. Του έστειλε κι εκείνη ένα, αδυνατώντας να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό της. Όμως σήμερα το πρωί είχε φτάσει η απάντησή του και τα νέα ήταν εξαιρετικά άσχημα: *Αγαπητή μου Στοπ παρακαλώ λυπηθείτε τον εαυτό σας Στοπ και σταματήστε να ελπίζετε. Στοπ Σκοπεύω να της δώσω διαζύγιο Στοπ μετά από κάποιο διάστημα. Στοπ Με εκτίμηση Στοπ Κάμντεν.*

Είχε αρπάξει το κοντινότερο εργαλείο κηπουρικής και είχε καταστρέψει όλες τις όμορφες, σπάνιες ποικιλίες που είχε καλλιεργήσει με κόπο. Πέταξε το ψαλίδι της κηπουρικής σαν μεταμελημένος δολοφόνος που το έσκαγε από τη σκηνή του εγκλήματος. Δεν μπορούσε να συνεχίσει έτσι. Θα κατέληγε στο Μπέντλαμ, μια ηλικιωμένη γυναίκα με ξεχτένιστα γκριζα μαλλιά να ικετεύει το μαξιλάρι να μην εγκαταλείψει το κρεβάτι.

Δεν μπορούσε να εμποδίσει το διαζύγιο. Όμως θα έβρισκε στην Τζιτζι κάποιον άλλον δούκα. Μάλιστα υπήρχε κάποιος

που ζούσε λίγο πιο κάτω από το εξοχικό της, μερικά χιλιόμετρα από την ακτή του Ντέβον. Ο Εξοχότατος δούκας του Πέριν ήταν ένας μάλλον τρομακτικός ερημίτης. Όμως ήταν γερός και είχε τα λογικά του. Και στα σαράντα πέντε χρόνια του δεν ήταν πολύ μεγάλος για την Τζιτζι, που πλησίαζε επικίνδυνα τα τριάντα.

Η Βικτόρια τον ήθελε για τον εαυτό της, όταν, νεαρή ακόμη και μάλιστα σε ηλικία γάμου, ζούσε στην ίδια εξοχική κατοικία του κτήματος και του κόσμου του. Αλλά ο δούκας δεν γνώριζε καν την ύπαρξή της.

Έπρεπε να εγκαταλείψει την αριστοκρατική επιφυλακτικότητα της, να ξεχάσει ότι δεν είχαν συστηθεί ποτέ και να βρεθεί μπροστά του, στον δρόμο μπροστά από το σπίτι της, απ' όπου περνούσε κάνοντας τον περίπατό του κάθε απόγευμα γύρω στις τέσσερις παρά τέταρτο με καλό ή κακό καιρό.

Με άλλα λόγια έπρεπε να συμπεριφερθεί σαν την Τζιτζι.

Όταν ο Κάμντεν επέστρεψε στο σπίτι μετά την πρωινή βόλτα του με το άλογο, ο Γκούντμαν τον ενημέρωσε ότι η λαίδη Τρεμέν ήθελε να μιλήσουν μόλις θα ήταν διαθέσιμος. Αναμφίβολα εννοούσε όμως ότι ήθελε να παρουσιαστεί μπροστά της αμέσως. Πράγμα που δεν έγινε, αφού ο Τρεμέν πεινούσε κι επιπλέον ήθελε να πλυθεί.

Πήρε το πρωινό του, έκανε το μπάνιο του, σκούπισε καλά τα μαλλιά του, άφησε την πετσέτα να πέσει στους ώμους του και πήγε να πιάσει τα καθαρά ρούχα που ήταν απλωμένα στο κρεβάτι του. Εκείνη τη στιγμή όρμησε σαν αστραπή στο δωμάτιο η γυναίκα του, φορώντας μια λευκή μπλούζα και μια φούστα στο χρώμα της καραμέλας.

Έκανε δυο βήματα και σταμάτησε ζαρώνοντας το μέτωπό της. Όπως του είχαν υποσχεθεί, το δωμάτιο είχε αεριστεί,

καθαριστεί και επιπλωθεί με ένα όμορφο σετ από σεκόγια –κρεβάτι, κομοδίνα, ντουλάπα και συρταριέρα– που τόσο καιρό βρισκόταν στη σοφίτα.

Κάτω από τον μεγάλο Μονέ που κρεμόταν πάνω από το τζάκι υπήρχαν δύο κασπó με ορχιδέες που άνθιζαν σιωπηλά σκορπίζοντας το γλυκό, ελαφρύ άρωμά τους στον χώρο. Όμως παρόλο το τρίψιμο και το γυάλισμα που είχε διατάξει ο Γκούντμαν, τα έπιπλα ανέδιδαν μια μυρωδιά κλεισούρας. Το άρωμα του καιρού και της αγρησίας.

«Είναι ακριβώς το ίδιο», είτε σχεδόν σαν να μιλούσε στον εαυτό της. «Δεν φανταζόμουν ότι θα το θυμόταν ο Γκούντμαν».

Πιθανότατα ο Γκούντμαν θυμόταν και την τελευταία φορά που είχε σπάσει κάποιον νύχι της. Είχε αυτή την επίδραση στους άντρες. Ακόμα και αν την εγκατέλειπε, ένας άνδρας δεν την ξεχνούσε ποτέ.

Τότε που ένιωθε πιο γενναϊόδωρος απέναντί της, ο Κάμντεν πίστευε ότι ο Θεός αιωρούνταν από πάνω της και της εμφυσούσε περισσότερη ζωή και ενέργεια από όση προόριζε για τους κοινούς θνητούς. Ακόμα και τώρα, με τα σημάδια της αϋπνίας εμφανή στο πρόσωπό της, τα μαύρα σαν όνυχας μάτια της έλαμπαν πιο φωτεινά κι από τον νυχτερινό ουρανό του λιμανιού της Νέας Υόρκης την Ημέρα της Ανεξαρτησίας.

«Πώς μπορώ να σε βοηθήσω;» της είπε.

Το βλέμμα της στράφηκε πάνω του. Η εμφάνισή του ήταν αξιοπρεπής. Το μπουρνούζι του κάλυπτε τα επίμαχα σημεία και σχεδόν ολόκληρο το υπόλοιπο σώμα του. Όμως εκείνη εξακολουθούσε να είναι έκπληκτη και, ελαφρώς αλλά αδιαμφισβήτητα, αμήχανη.

Δεν είχε κοκκινίσει. Σπάνια κοκκίνιζε. Αλλά, όταν συνέβαινε, τα χλωμά, ακατάδεκτα μάγουλά της έπαιρναν το χρώμα

του παγωτού φράουλας και τότε μόνο ένας νεκρός άνδρας θα μπορούσε να της αντισταθεί.

«Άργησες», είπε απότομα για να δικαιολογήσει την είσοδό της.

«Κι εσύ υποπτεύτηκες ότι σε άφησα επίτηδες να περιμένεις». Κούνησε το κεφάλι του. «Θα έπρεπε να ξέρεις ότι δεν καταφεύγω σε τέτοιες μικροπρεπείς πράξεις εκδίκησης».

Η έκφρασή της ήταν ένας ειρωνικός μορφασμός.

«Βέβαια. Προτιμάς μια μεγαλόπρεπη, θεαματική εκδίκηση».

«Όπως θέλεις», είπε σκύβοντας για να φορέσει το εσώρουχό του. Ανάμεσά τους ορθωνόταν το κρεβάτι με το ψηλό στρώμα που τον έκρυβε μέχρι τη μέση. Όμως, παρ' όλα αυτά, η κίνηση αυτή αποτελούσε επίδειξη δύναμης εκ μέρους του. «Τι είναι αυτό το τόσο επείγον που δεν μπορεί να περιμένει να ντυθώ;»

«Σου ζητώ συγγνώμη που όρμησα έτσι», είπε σφιγμένα. «Θα φύγω και θα σε περιμένω στη βιβλιοθήκη».

«Δεν χρειάζεται. Είσαι ήδη εδώ». Φόρεσε το παντελόνι του. «Τι θέλεις να μου πεις;»

Ήταν πάντα γρήγορη.

«Πολύ καλά. Σκέφτηκα τους όρους σου. Είναι πολύ ασαφείς και επιδέχονται πολλών ερμηνειών».

Το ήξερε. Δεν ήταν ο τύπος της γυναίκας που θα επέτρεπε να την εκμεταλλευτούν. Προτιμούσε να εκμεταλλεύεται εκείνη τους άλλους. Μάλιστα, είχε εκπλαγεί που δεν είχε εκφράσει ωρύτερα τις αντιρρήσεις της.

«Διαφώτισέ με». Πέταξε την πετσέτα σε μια καρέκλα δίπλα στο παράθυρο, έλυσε τη ζώνη του μπουρνούζιου και το πέταξε στο κρεβάτι.

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Ή μάλλον, το βλέμμα του καρφώθηκε στα μάτια της και το δικό της στο στέρνο του. Λες και χρειαζόταν βοήθεια για να θυμηθεί το άτακτο, σκανταλιάρικο κορίτσι που έστειλε τα δάχτυλά του σε αποστολές εξερεύνησης στην περιοχή των μηρών του.

Τώρα τα βλέμματά τους συναντήθηκαν πραγματικά. Εκείνη κοκκίνισε. Επανήλθε όμως γρήγορα.

«Η γέννηση ενός διαδόχου δεν είναι εύκολη υπόθεση», είπε απότομα. «Υποθέτω ότι αναφέρεσαι σε αρσενικό διάδοχο».

«Πράγματι». Φόρεσε το πουκάμισό του, το έζωσε μέσα από το παντελόνι και άρχισε να κλείνει τα κουμπιά δεξιά του μηρού του, μετακινώντας ελαφρά ό,τι χρειαζόταν για να μετριάσει τη δυσφορία που ένιωθε φορώντας το.

Το βλέμμα της είχε καρφωθεί κάπου στα δεξιά του, πιθανότατα στον στύλο του κρεβατιού.

«Η μητέρα μου δεν κατάφερε να αποκτήσει ούτε έναν γιο στα δέκα χρόνια γάμου της. Άλλωστε υπάρχει πάντα η πιθανότητα ένας από τους δυο μας να είναι στείρος, ή ακόμα και οι δυο μας».

Ψεύτρα. Επέλεξε να μη δώσει σημασία.

«Πού θέλεις να καταλήξεις;»

«Θέλω να ξέρω πότε τελειώνει η συμφωνία, τόσο για μένα όσο και για τον λόρδο Φρέντερικ, που δεν είναι δίκαιο να του ζητήσω να περιμένει επ' αόριστον».

Τι είχε αναφέρει η κυρία Ρόουλαντ στο λεπτομερές γράμμα της; *Παραδέχομαι ότι ο λόρδος Φρέντερικ είναι πολύ ευχάριστος. Όμως έχει την ευφυΐα βραστής πουτίγκας και τη χάρη ηλίκιωμένης πάπιας. Δεν μπορώ να καταλάβω τι του βρίσκει η Τζίτζι.* Ο Κάμντεν πέρασε τις τιράντες πάνω από τους ώμους του. Αυτή τη φορά η οξυδέρκειά της την είχε εγκαταλείψει.

Πόσοι άντρες στην Αγγλία θα παρέμεναν αφοσιωμένοι σε μια γυναίκα κατά τη διάρκεια ενός διαζυγίου;

«...έξι μήνες από σήμερα», είπε η γυναίκα του. «Αν δεν έχω συλλάβει μέχρι τις αρχές Νοεμβρίου θα συνεχίσουμε τη διαδικασία του διαζυγίου. Αν είμαι έγκυος, θα περιμένουμε μέχρι τη γέννα».

Δεν μπορούσε να φανταστεί ένα παιδί, ούτε καν μια εγκυμοσύνη. Οι σκέψεις του σταματούσαν στην άκρη του κρεβατιού και δεν έφταναν πέρα από αυτό. Ένα κομμάτι του αντιδρούσε στην προοπτική της οικειότητας με εκείνην, ακόμη και της πιο απρόσωπης.

Αλλά υπήρχαν και τα άλλα κομμάτια του.

«Λοιπόν;» Τον ρώτησε.

Ανασυγκροτήθηκε.

«Κι αν το παιδί που θα γεννήσεις είναι κορίτσι;»

«Δεν μπορώ να κάνω κάτι γι' αυτό».

Ήταν αλήθεια;

«Καταλαβαίνω τα πλεονεκτήματα των ορίων αλλά δεν μπορώ να συμφωνήσω με τα συγκεκριμένα», είπε. «Έξι μήνες είναι πολύ μικρό διάστημα. Έναν χρόνο. Και αν είναι κορίτσι, άλλη μια προσπάθεια».

«Εννέα μήνες».

Είχε όλους τους άσους στο μανίκι του. Ήταν ώρα να το καταλάβει κι εκείνη. «Δεν ήρθα εδώ για να κάνω παζάρια, λαίδη Τρεμέν. Σου κάνω χάρη. Έναν χρόνο, διαφορετικά δεν υπάρχει συμφωνία».

Σήκωσε το πιγούνι της.

«Έναν χρόνο από σήμερα;»

«Έναν χρόνο από όταν ξεκινήσουμε τις προσπάθειες».

«Και τότε θα συμβεί αυτό, αφέντη μου;»

Ο καυστικός τόνος της τον έκανε να γελάσει σιγανά. Δεν είχε αλλάξει. Θα έπεφτε πολεμώντας.

«Υπομονή, Τζιτζι, υπομονή. Στο τέλος θα πάρεις αυτό που θέλεις».

«Και καλά θα κάνεις να το θυμάσαι αυτό», είπε με την αγέρωχη στάση που θα είχε και η βασίλισσα Ελισάβετ μετά τη βύθιση της Ισπανικής Αρμάδας. «Σου εύχομαι καλή μέρα».

Το βλέμμα του ακολούθησε την πλάτη της, το όμορφο βάδισμα που τη διέκρινε και το θρόισμα της φούστας της.

Κοιτάζοντάς την κανείς δεν θα μπορούσε να υποπτευθεί ότι μόλις του είχε δώσει το κεφάλι της επί πίνακι γαρνιρισμένο με τα εντόσθιά της.

Ξαφνικά θυμήθηκε ότι κάποτε του άρεσε.

Πάρα πολύ.